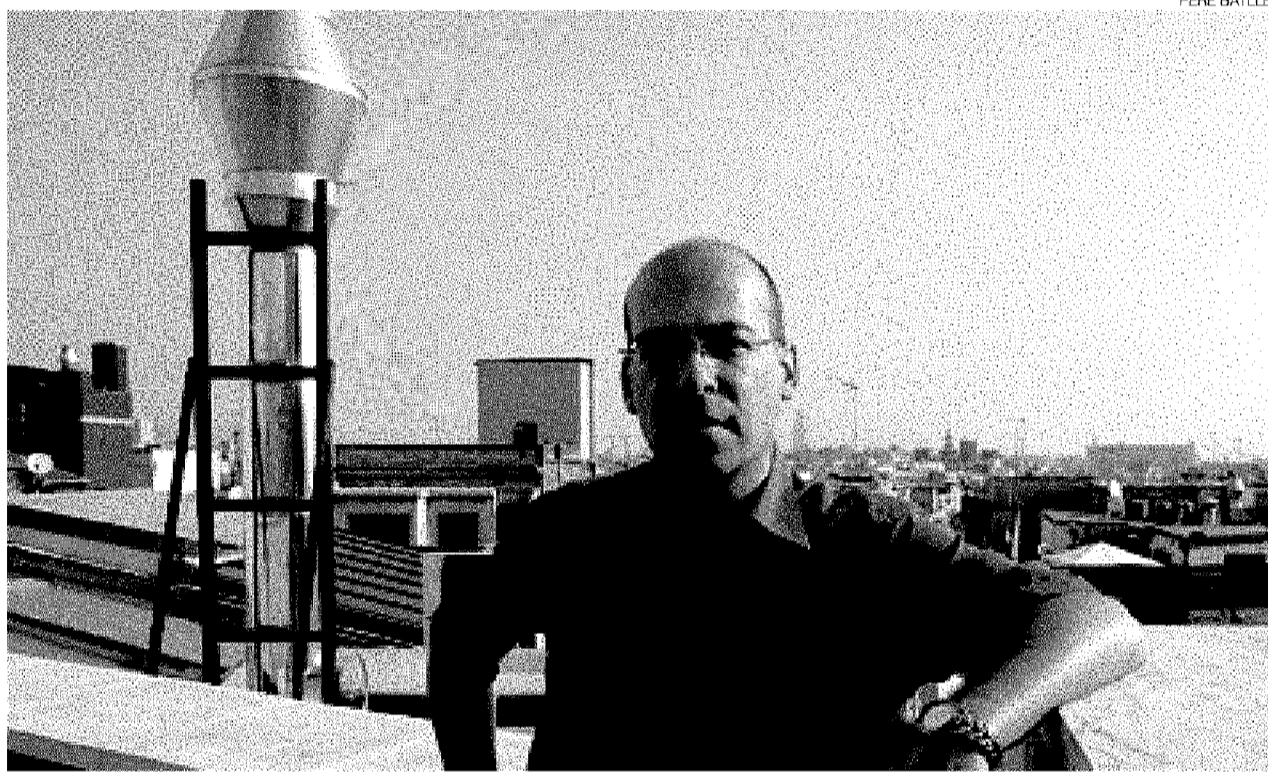

L'entrevista

David Minoves i Lluçia

Director general de Cooperació de la Generalitat de Catalunya

«La cooperació té color polític»

MAURICIO Bernal

Només han passat tres anys des que Catalunya va convertir la cooperació internacional en una política pública. «Amb les oenagés es treballa des de mitjans dels 80, però ara tenim un projecte, una metodologia, una avaluació de la feina», explica David Minoves, el responsable d'aplicar el pla director de cooperació aprovat al juliol pel Parlament. El pressupost de la cooperació catalana arriba aquest any fins als 66 milions d'euros: és més del doble que fa tres anys, però no deixa de ser una quantitat modesta que obliga el Govern a pensar molt bé on i com invertir aquests diners.

–El pla director diu que la cooperació catalana és una aposta més de qualitat que de quantitat. ¿Què significa en la pràctica?

–Significa que disposem de recursos limitats, i que intentem que serveixin per garantir una transformació als països amb què treballem. D'entrada, el nostre objectiu és enfortir les capacitats dels mateixos països aportant-hi el valor afegit català: governabilitat, enfortiment de les administracions, participació de la societat civil en els assumptes públics, cohesió social, respecte de la diversitat i ajuda a la petita i mitjana empresa. I en tot moment sense imposar-los res.

–¿I no és així com treballa tothom?

–No exactament. Miri, hi ha dos models de cooperació, i un d'ells consisteix a muntar empreses pròpies en un país perquè no hi ha confiança en els dirigents locals, cosa que acaba generant una economia privada lligada al Nord que no enforteix els països necessitats.

–¿Per exemple?

–Per exemple: per donar solució a un problema tan greu com el de la sida a l'Àfrica s'ha de treballar amb

els sistemes públics de salut, no dedicar-se a construir hospitals. Si aquí enfortim les polítiques públiques, ¿per què hem de donar solucions privades allà? El model que seguim consisteix a gestionar junts els recursos i donar confiança a les capacitats del país on treballem.

–El Govern català treballa amb un grup específic d'oenagés. ¿Amb quins criteris s'elabora la llista?

–Primer de tot s'han de diferenciar els tipus de feina que fem. La majoria del pressupost, entre el 75% i el 78%, el destinem a l'ajuda per al desenvolupament. Per poder aconseguir alguns dels objectius que ens hem plantejat en aquest aspecte, treballem, per exemple, amb Via Camperola, que és una organització amb la qual compartim objectius i que mereix tot el nostre suport i confiança. I no és el mateix treballar amb Via Camperola que fer-ho amb USAID, l'agència nord-americana per al desenvolupament, que compra els excedents agrícoles dels pagesos nord-americans per després en-

tregar-los com a donació internacional. No és el mateix. La cooperació internacional té un color polític, ja que escollir amb qui es treballa és una decisió política.

–També destinen una part dels recursos a l'acció humanitària.

–Sí, a banda de l'ajuda per al desenvolupament, destinem entre un 10% i un 13% a l'educació i les capacitats, i entre un 7% i un 10% a l'acció humanitària.

–El terratrèmol del Perú ha estat un teatre d'operacions, i hi han estat treballant amb altres oenagés.

–Hi hem treballat a la fase d'emergència i hi estem treballant a la fase de reconstrucció. En casos de catàstrofes com aquesta ens solíem centrar en les tasques de reconstrucció, principalment per dues raons: perquè és la fase menys mediàtica i a la qual es dediquen, per tant, menys recursos, i perquè treballar a la fase d'emergència requereix una infraestructura al país afectat que abans no teníem. De fet, el primer cop que ho vam fer va ser amb el tsunami al Sud-est Asiàtic, el 2004.

–¿I quina és la infraestructura?

–Té a veure amb les oenagés que són presents al país afectat i amb les quals ja tenim convenis firmats. En aquest cas hem treballat, entre altres, amb Metges Sense Fronteres (MSF), la Creu Roja i Ajuda en Acció, que tenen la logística i només han de trucar-nos i dir-nos què els cal. Això sí, només responem a demandes concretes. Al final, entre la fase d'emergència i reconstrucció, el Perú haurà rebut uns 450.000 euros de Catalunya.

–Sempre apareixen als mitjans queixes i denúncies perquè l'ajuda arriba tard i no es reparteix bé. ¿És que l'experiència no ensenya?

–Quan aquestes catàstrofes tenen lloc en països pobres és com si ploqués sobre mullat: abans del terratrèmol ja hi havia problemes d'accés, falta de serveis públics i construccions precàries. D'altra banda, als punts de recollida i distribució de l'ajuda hi solen faltar al principi recursos humans, però els periodistes arriben abans que ningú. És veritat que l'ajuda sempre arriba tard, però és que les condicions d'una catàstrofe són excepcionals.

–¿Hi ha consciència a Catalunya que això és una política pública?

–Volem que n'hi hagi. És una política pública i, per això, s'ha d'explicar, i els ciutadans tenen dret que els retin comptes. ≡